

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΘΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστόν και πρώτον ἀπικριθμὸν τες χρόνον
ἐδραβομεν και πάλιν ἴστην γῆν τῶν Παρθενόνων.

Ἐστὸ χῶλια κι ἔνιακόσα δεκαέξη
κανάνας δὴν γνωρίζαι τί θὰ τρέξη.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρόσβιμ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δ κ τὸ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα δημοσ μέρη—δέ κ ε φράγκα και ἴστο χέρι.

Εἰς γνώσιν φέρομεν παντός εὐμούσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα ε Ρωμηοῦ ἀνελλιπή
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὴν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Μαρτίου δωδεκάτην,
και ἴστος Ρωμηός ραχάτι.

Χῶλια και τρακόσα κι ἔδοδημηττα τρία,
πρότασις πατέρων και γιὰ τὴν Εὐρώπη.

Ὅρμουδ μετά σφοδρότητος κατὰ τῆς μονιμότητος.

Και λέει τοῦ Κουβέρνου Βουλευτικὸ φουσατό:
λοιπὸν κι ἡ μονιμότης τῶν ὀπαλλήλων κάτω.
Εἶναι καθήκον ταύτης τῆς σοβαρῆς Βουλῆς
νὰ καταργήσῃ νόμους ἀχρήστους ἐν πολλοῖς.

Εἶναι καθήκον ταύτης τῆς πανυμνήτου Χάβρας
χωρίς νὰ παραγγίση
τὸ πᾶν νὰ καταργήσῃ
μέσ' ἴστος καιροῦ τῆς λαύρας.

Ἐμπρός, γυρίστε πάλι
ἴστος χρόνους τοῦς γονίμους,
ἴστα πρῆψην καθεστῶτα.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ χάλι
δὴν θέλομε μονίμους
νὰ μᾶς γυρνοῦν τὰ νῶτα.

Δὴν θέλομε μονίμους γιὰ νὰ περιφρονοῦν
δσοῦς τοῦς κυβερνοῦν.

Ἡ μόρα τοῦ πολέμου κι αὐτοὺς ἄς παρασύρη,
μᾶς εἶναι περιττοὶ οἱ τοῦτα μᾶς τὰ χάλια,
ποῦ κάποτε μᾶς κάνουν κανένα μᾶς χατήρι
μὲ χῶλια δὴθ στανιὰ και τόσα παρακάλια.

Ἐντι νὰ τοῦς τραβοῦμε σὴν Βουλευταὶ ταῦτι
μᾶς τὸ τραβοῦν αὐτοί.

Ἐντι μπροστά μας τοῦτοι νὰ σκόδουν ταπεινῶς
σκόδομ' ἔμεις μπροστά των μὲ στόμα καχγνός.

Εἶν' ἕνα ρεζιλίκι
γιὰ τὸ Βουλευτικὸ
μὰ τέτοια μονιμότης.

Κατάρχησις εὐθὺς
φωναίσει και καθεὶς
ἐχέφρων πατριώτης.

Εἶν' ἕνα ρεζιλίκι, πατέρες Βουλευταί,
καθεὶς ὀπαλληλίσκος νὰ κἀνη τὴν δουλίτσα του,
κι ἀνάγκη νὰ μὴν ἔχη τὸν Βουλευτὴ ποτέ,
και μήτε νὰ τρομάξῃ μὲ παῖσιν ἢ κοιλίτσα του.

Εἶναι μὴ σφοδρέλια
γιὰ μᾶς ἡ μονιμότης,
κι ἄς ἔλθουν τὰ κοπέλια
τῆς ἐποχῆς τῆς πρώτης.

Γενναῖοι πατριῶτα,
ἴψητε μᾶς ἔως ποτέ
ἐκεῖν' ἡ μονιμότης σ' ἔμᾶς θὰ κοινορεύεται;
καταργηθήτω πλέον κι ἄς πάη νὰ κοινορεύεται.

Πρέπει και τοῦτ' ἡ Χάβρα ποδᾶρι νὰ πατή,
νὰ φαίνεται ἴστον κόσμο πῶς κάνει κατὶ τί,
πῶς δὴν πληρώνει ἔτσι ἴστα κουτοροπὸ μανάχα
και πῶς παραβουλεύει γιὰ τὸν λαὸ τὸν χάχα.

Πετάξετε πρὸς ὕψην...
τὸ θράσος ὑπαλλήλων
μας ἔραψ' ἐπὶ χρόνον.

Κι' εἶναι καιρὸς νὰ λείψῃ
χάριν ἡμῶν τῶν φίλων
καὶ τῶν Ἑθνικοφρόνων.

Τώρα ποῦ καὶ φασότοι καὶ Μπέηδες τρανοὶ
συσκέπτονται μαζί μας, καθόλου δὲν ταιριάζει.
Μπέηδες Τουρκαλάδες νὰ σκόδουν ταπεινοὶ
σ' ἕναν ὑπαλληλίσκο, ποῦ δὲν τοὺς λογαριάζει.

Τότε τί νὰ τὸ κάνουν τέτοιο Βουλευτικὸ
ἐταν περιφρονῆται κι' αὐτὸ τὸ Μπαίλικι;
τότε πρὸς τί νὰ στέκουν ἐν μέσῳ τῶν πατέρων;
τότε δὲν ὠφελεῖ
καὶ τοῦτοι ὅτῃ Βουλῇ
μ' ἐμᾶς νὰ χασμουρεῖσονται πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον.

Γι' αὐτὰ καὶ γι' ἄλλ' ἀκόμη
πρέπει τοιοῦτοι νόμοι
σ' ἐμᾶς νὰ μὴν περνᾶνε.

Σηκώστε τὸ κεφάλι
κι' οἱ Βουλευφόροι πάλι
παντοῦ δεσπότην νάναι.

Κτυπάτε τοὺς μονίμους, ὅτῃ χώρα τῇ μουφλοῦζα
νὰ λείψουμε κι' αὐτοί,
κι' ἄς ἔλθουν οἱ ἴδιοι μας νὰ στέκουν πάντα σοῦζα
'μπροστὰ σ' τὸν Βουλευτῆ.

Μὰρς σ' τῆς Ἀρχῆς τὰμπέλια,
καὶ σπάστε μπουκάλια
καὶ σπάστε ποτήρια.

Κι' ἄς ἔλθουν τὰ κοπέλια,
ποῦ δίχως παρακάλια
μας κάνουν τὰ χατήρια.

Θέλομεν ὑπαλλήλους, ποῦ σ' τὸ δικόμας νεῦμα
τοῦ νόμου νὰ μουντζώνουν τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα.
Μήπως οἱ Βουλευφόροι δὲν κάνουν τοὺς νόμους,
κι' αὐτοὶ σὰν θέλουν πάλι δὲν τοὺς πατοῦν σ' τοὺς δρόμους;

Ἐμπρὸς εἰς τοὺς πατέρας ὁ νόμος τί σημαίνει;
αὐτοὶ δὲν τὸν ψηφίζουν ἔσπνοι καὶ κοιμισμένοι;
Τοὺς νόμους τοὺς σκαρῶνει τῶν Βουλευτῶν ἡ στάνη,
καὶ τότε δὲν ἄρουν,
καὶ τότε λειτουροῦν,
ἐταν τὸ θέλῃ μόνον ἐκεῖνος ποῦ τοὺς κάνει.

Γι' αὐτὰ καὶ γι' ἄλλ' ἀκόμα
σὰς λέμε μ' ἕνα στόμα:
ἡ μονιμότης κάτω
κι' ἀντίο ντὲλ πασσάτο.

Καὶ κατὰ τῆς εὐρείας λαλοῦν περιφερείας.

Ἐμεῖς ὀδόντα Βουλευτὰ μιὰς Βουλῆς κυρίας
ἀμέσως τὴν κατάργησαν ζητοῦμεν τῆς εὐρείας,
ἐμεῖς ἐνοσταλήσαμεν καὶ πάλιν τὴν στενήν,
κι' ὅπῃ αὐτῆς ὀφάνομεν διάτορον φωνῆν

Ἐμεῖς ὀδόντα τῆς Βουλῆς στηρίγματα καὶ στύλοι,
ἐμεῖς τοῦ Γούναρη παιδιὰ καὶ τῶν γερόντων φίλοι,
μὲ τὴν εὐρείαν σήμερα δὲν κάνομε δουλειὰ
κι' ὁ νοῦς μας κι' ἡ καρδοῦλα μας γυρίζει σ' τὰ παληὰ.

Γιὰ τούτῃ μας τὴν πρέτασι νὰ πλέξετε στεφάνια,
μὴ χάνασθε γιὰ τὸ Βαρντὸν καὶ γιὰ τὸ Ντουωμόν,
ἄς μὴ σὰς μέληθ', βρὰ παιδιὰ, μήτῃ γιὰ τὰ Βαλκάνια,
δεῦτε τὴν περιφέρειαν σμικρόνωμεν ἡμῶν.

Ὅχι μεγάλη καὶ τρανή,
ἀνήσυχ' ἢ ψυχοῦλα μας
ξαναγυρεύει τὴν στενήν,
τὴν περιφερειοῦλα μας.

Ἀλήθεια πῶς κατέθηκε σ' τὸν νοῦ μας τέτοια σκέψις
μέσα σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ
τὸν δύσκολο, τὸν ὀχληρὸ,
ποῦ τὸ φαί σου δὲν ἔμπορεῖς ἡσυχος νὰ χωνέψῃς.

Εἶναι πολὺ περίεργον πῶς ἦλθε σκέψις τέτοια
ὀδόντα Βουλευτῶν μαζί σὲ τούτα τὰ σκελέτια.
Τώρα ποῦ μ' αἶμα πλημμυρεῖ Δουναβίς, Φάσις, Ἰστρος,
τώρα ποῦ παριστάνεται φρικτὸν πολέμου δράμα,
βεβαίως ἦλθ' ἄξ' οὐρανῶν ἕνας τοιοῦτος ἰστρος,
κι' αὐτὸς πῶς οἰσρηλάτησε καὶ τοὺς ὀδόντ' ἀντάμα.

Καὶ σήμερα περιχαρεῖς ἀλλήλους συγχαίρομεθα,
καὶ κρίνοντας τὴν ἐποχὴν τῶσων δυσχερειῶν,
παράποτε περιφραδεῖς κι' ἐμεῖς περιφερόμεθα
περὶ τὸ μέγα ζήτημα τῶν περιφερειῶν.

Ἄναπολοῦντες ἐκλογὰς
καὶ κλέη καὶ συναλλαγὰς
ἀλησημονήτων χρόνων.

Ὅπου μ' ἐκείνην τὴν στενήν
νίκην ἐκέρριζαν κλεινὴν
Κοτζαμπασῆδες μόνον.

Βλέποντας τοῦτο τὸ παρὸν
κι' ἀναπολοῦντες τὸν καιρὸν,
ποῦχαν μεγάλη πέρασι μόνον τὰ φαρμακάνια,
ποῦ καὶ σ' τῶν σκύλων τῆς οὐραῖς κρεμοῦσαν τὰ λουκά-
κι ἦσαν οἱ Βλαχοδήμαρχοι τὸ λύειν καὶ δεσμεῖν [νικα,
καὶ βαρβατίας ζειδωρον ἀνέδιδαν ὀσμήν.

Ἀδελφωμένοι σ' τὸ φαγὶ καὶ σὺντροφοὶ ὅτῃ σκέψι
πῶς πρέπ' ἢ περιπέτεια τῶν ἄλλων νὰ λιγνέψῃ
καὶ μόνον ἢ τῶν Βουλευτῶν νὰ γίνῃ παχυτάτη
ἀπὸ τὴν καλοπέρασι καὶ τὸ πολὺ ραχάτι.